

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm IX

Yanan Gardiens Manastırı kalıntılarının tam batısında, yaklaşık 12 mil mesafede, yalnız bir figür Sabahın erken saatlerindeki ay ışığının son parıltıları altında ağır adımlarla ilerliyordu. Dün akşam manastır mutfağından gelen, hem kötü niyetli hem de Tanrı'nın gönderdiği hediyelerle tıka basa yüklenmiş , kamburlaşmış Rahip Nicholas, omzuna astığı ve erzakla dolu, ağzına kadar dolu bir keşiş cübbesi taşıyordu.

Nicholas, taşlı bir sırtın tepesine zorlukla tırmandı ve soğuk gece havasında nefesi kesilip buğulanırken dizine yaslandı. Uzakta, eski ve uzun zamandır kurumuş bir nehir yatağının geniş düzlüğünün karşısında, yıllar önce keşfettiği mağaranın girişi duruyordu ; ona Dağ Ağızı adını vermişti. Sırtı yana doğru kaydırarak aşağı indi, geniş bir taş vadisini geçti ve devasa kara deliğe girdi.

Mağaranın derinliklerinden yankılanan bir ses geldi: "Keşiş?" Karanlıktan bir çocuğun içten kahkahası duyuldu. "Geleceğini biliyordum! Biliyordum!"

Nicholas, karanlığın derinliklerine doğru ilerleyerek şöyle cevap verdi : "Lazarus; benim— "

Keşiş kendini tanıtmaya fırsat bulamadan, Lazarus taşlı bir köşeyi hızla geçip ona sertçe çarptı. Hem keşiş hem de yaveri yere yuvarlandı. Erzak

Bir peynir tekerleğinin mağara zemininde sallanarak ilerlemesi gibi, peynir parçaları etrafa saçıldı.

"Tanrım! Lazarus," diye homurdandı Nicholas, "Onu korkuttun —ah, hayır!" Keşiş yerde sürünerek, karanlıkta el yordamıyla derme çatma çuvalın içini karıştırdı. İçinde, hâlâ sağlam ve mühürlü olan kan şişesini buldu. Derin bir rahatlama nefesi aldı. "Şükürler olsun," diye mırıldandı, şişeyi öptü ve nazikçe eşyalarının arasına geri koydu.

"Keşiş—Nicholas mı? Affedersiniz, keşiş." Lazarus ayağa kalktı ve peynir tekerleğini getirirken sordu: "Keşiş Odino nerede?"

"Birazdan— malzemeleri toplamama yardım edin. Onları elinizle yoklayarak bulun."

Lazarus, içindeki şişeye dikkat ederek peyniri çuvala koydu ve bezden hoş bir koku yayıldı. "Onları toplayacağım rahip," diye yanıtladı Lazarus, ses tonu değişmişti, şimdi sanki çökmüş ve ağırlaşmış gibiydi.

Nicholas yüksek sesle düşündü; "Hatırladığım kadarıyla, bu dağın öte tarafında bir ağaçlık var ." Keşiş aniden ayağa kalktı ve düşünceli bir şekilde çenesini okşadı.

"Öncelikle ateşe ihtiyacımız var." Nicholas mağaranın girişine doğru yürüdü. Lazarus, sanki korkunç bir şey olmuş gibi , çuvala tedirgin bir şekilde bakarak heykel gibi hareketsiz duruyordu. onunla birlikte.

"Lazarus, benimle gel."

"Evet, rahip." Lazarus bakışlarını ondan ayırdı ve Nicholas'ı takip ederek Dağ Ağız'ından çıktı ve ay ışığıyla aydınlanmış daha sığ yamacı boyunca ilerledi.

"Kemiklerim bile dondu— bizim gibi mütevazı kıyafetler için bu orman sisi acımasız." Nicholas ellerini hızla ovuşturdu ve arkasını dönerek ekledi: " Yağlı küçük bir yağ lambası, biraz fitil ipi ve çakmaktaşı dolu bir kibrit kutusu da getirdim . Şimdi, Kurumuş ağaçları toplayıp bu inatçı nemli soğuğu uzaklaştıralım mı?

"Evet, rahip."

Nihayet, mağaranın derinliklerinde, Lazarus ve Nicholas, aralarında çıtırdayan bir ateşin bulunduğu iki bodur kayanın üzerinde oturuyorlardı. Turuncu parıltısı soğuğu uzaklaştırırken, mağaranın son derece düzensiz yeraltı boyutlarını da ortaya çıkarıyordu. "Sonunda ateş!" Nicholas, ellerini ısıtan yükselen alevlere hayranlıkla baktı. Yığın halindeki şeye göz attı. Yanına bir yakacak koydu ve ateşe eklemek için özenle birkaç odun parçası seçti.

Lazarus ateşin arasından bakarak Nicholas'ın ince işçilikle yapılmış, baldır hizasına kadar uzanan çizmelerini inceledi.

"Keşiş, sandaletleriniz nerede?"

Nicholas kıkırdadı. "Gitti. Çizmelerimi beğendin mi?" Nicholas , ateş ışığında çizmelerini bir o yana bir bu yana çevirdi .

"Evet," diye yanıtladı Lazarus.

Onları kendim yaptım. Bir zamanlar ayakkabı tamircisi olduğumu bilmiyordunuz, değil mi?

"Hayır, rahip."

"Lütfen bana sadece Nicholas, Lazarus diye seslenin."

Çocuk başını salladı. "Ayakkabı yapabiliyor musun , Nicholas?"

"Gerçekten de öyle, hem de en iyileri. Manastıra gelmeden önce yaptığım son çift ayakkabı bu ." Nicholas botlarına baktı. "Eski ayakkabıcı günlerimi duymak ister misiniz ?"

"İsterdim," diye yanıtladı Lazarus, kendi kirli ayak eldivenlerine bakarak.

"Öyleyse size anlatmalıyım." Nicholas kayanın üzerinde yer değiştirdi ve dizlerinin üzerine kollarını koyarak alevlere doğru eğildi. "Çok daha gençken, babam ve ağabeyimle birlikte Burgonya'nın güney sınırlarında yer alan şirin bir köy olan Ephraim'de yaşıyordum. Babam Köyün ayakkabıcısıydı; büyükbabamdan öğrenmişti. Hepimiz dükkânda çalışıp ayakkabı yapıp tamir ederdik. Babamın umudu, kardeşimle benim de bu işi devam ettirmemizdi. ticaret."

"Sonunda babam hastalandı ve artık dükkanı yönetemez hale geldi. Bu yüzden dükkanı ayakta tutmak için bize güvenmek zorunda kaldı. Çok kötüydü; işlerin neredeyse tamamı bana kaldı."

Lazarus sordu: "Kardeşin onları yapmak istemedi mi?"

Nicholas başını salladı, "Ah, evet, babamın izinden gitmeyi canı gönülden istiyordu . Ve öğrenmeye de çok hevesliydi. Ama Tanrı onun ayakkabıcı olmasını hiç istememişti; ne kadar denese de bir türlü doğru düzgün yapamıyordu. Ve neredeyse her zaman, arkasından gidip tamir etmeye çalıştığı ayakkabıları yeniden yapmak zorunda kalıyordum. Bu uzun bir süre devam etti; ve çoğu gün gece geç saatlere kadar çalışıyordum."

"Babana söyledin mi?" diye sordu Lazarus.

"Hayır." Nicholas boğazını temizledi. "Babam ölüyordu, kardeşimle ben birbirimizin boğazına yapışmış kurtlar gibiydik ve dükkan da batıyordu. Durumu kötüleştiği için onu rahatsız etmeye gönlüm el vermedi."

Lazarus, Nicholas'ın zoraki gülümsemesinin ardındaki birikmiş gözyaşlarını fark etti. " Yaptığım şeyi neden yaptığımı sık sık merak ediyorum . Bakın, her sabah olduğu gibi dükkana yürüyordum, ancak son yürüyüşümde, kapıdan içeri girmek yerine, dükkanın önünden geçip yürümeye devam ettim -dükkandan uzaklaşarak- köyden ve sonunda da Burgonya'dan çıktım."

Nicholas başını aşağıya eğdi ve "Bu botlar hariç her şeyi geride bıraktım." dedi.

"Bir süre geçimimi sağlamak için çeşitli ayakkabı tamircilerinde çalıştım. Ancak çok geçmeden, Rabbim bir rüyada kalbime dokundu; ruhumu harekete geçirdi. Beni çağırdı."

" Üzerime bir güç çöktü ve ayaklarımı Abbaye des Gardiens'e, O'nun hizmetinde yalnız bir hayat aramaya yönlendirdi. Ve garip bir şekilde, o manastır duvarlarının sınırları içinde, dışarıda olduğumdan daha fazla özgürlük hissettim ." Nicholas, tuhaf bir gülümsemeyle başını salladı. "Garip."

"Peki ya aileniz?" diye sordu Lazarus.

"Vardıktan kısa bir süre sonra kardeşime yazdım. Cevap vermesini beklemiyordum, ama verdi ; bana babamızın ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldüğünü söyledi. Daha sonra, kardeşimin dükkanı borçları yüzünden sattığını ve—yani—bir daha asla ona yazmamamı istediğini öğrendim. Babamızın ölümünden, her şeyden beni sorumlu tutuyor."

Nicholas eğilip ateşi harladı. "Odino bana her şeyi anlattı, Lazarus. Neden kapüşon taktığını biliyorum ." Lazarus'un başı anında geriye doğru savruldu; ve kapüşondaki cansız göz deliklerinin ötesinde, ateş ışığının mükemmel açısıyla parıldaayan, Nicholas kendi gözlerine doğrudan bakan derin, araştırmacı mavi gözler gördü. "Benim için endişelenme, Lazarus. Odino ve baban gibi; sırrın benimle güvende." Lazarus hiçbir şey söylemeden alevlere döndü.

"Benimle açıkça konuşabilirsin, Lazarus. Beni bir keşişten çok bir dost olarak gör." Nicholas ateşe bir sopa soktu ve kayanın üzerine yaslandı.

"Hem baban hem de Odino bana, ben gelmeden kısa bir süre önce Gardiens Manastırı kapılarında terk edildiğini ve katakomplardan asla çıkmaman gereken bir hava hastalığına yakalandığını söylediler. Bunların hiçbiri doğru değildi, değil mi?"

Sonunda Lazarus itiraf etti: "Hayır. Ama babam gerçeği söylememi yasakladı. Şöyle dedi ki..."

"Eğer onlara kendimle ilgili gerçeği söylersem diğer rahipler beni öldürebilirler."

"Hastalığınız, onun iddia ettiği gibi açık havadan kaynaklanmadı; gizlice güneş ışığından kaynaklandı. Ciddi bir güneş hastalığınız var , değil mi?"

"Evet."

"İvan'ın sizin hastalığınızı kaydetmek için Gardiens Manastırı'na çağırdığı hekim..." Başrahip mi?

"Hiç doktor görmedim. Belki babam birilerinin gelip beni muayene etmesini ayarlamıştır—"

"Şimdi anlıyorum. Lazarus, baban doğru söylemiş; seni kesinlikle öldürürlerdi."

Şimdi geriye baktığımda her şeyi açıkça görebiliyorum. Baban seni çok seviyordu, Lazarus."

"Evet, öyle yaptı; çünkü onu seviyorum."

"Baban seni doğduğundan beri nereye sakladı?"

"Beni katedralde buldu ve yeraltı mezarlarına, Baston Mahzenine sakladı."

"Tam manastırın içinde mi?! Seni kimse keşfetmeden nasıl sakladı?"

"Sessiz kalmam ve mezar odasının kapısını kilitli tutmam konusunda ısrar etti. Ben de öyle yaptım."

"Ne dedi yani?! Sen doğuştan konuşmayı biliyor muydun?"

"Hayır. Babam bana çabucak öğretti."

"Ve belki de çabuk öğrendin. Söyle bana, ne kadar süre mezarda saklandın?"

"Belki bir yıl. Sonra babam bana bir maske ve cübbe dikti ve beni kuzey manastır

kapısının dışında terk edilmiş halde bulmuş gibi yaptı— ben de hasta numarası

yaptım." Nicholas , Lazarus'un anlattıklarını düşünürken bir yandan da çenesini okşayarak ateşi harladı

"Diğerlerine benzemiyorsun— yani , görünüşüne bakılırsa , boyun bir canavardan ziyade bir çocuğu andırıyor. Eğer sorabilirsem, kaç yaşındasın Lazarus? Gerçekten on üç yaşında mısınız?"

"Sadece yedi yıl yaşlandım."

Nicholas başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi, "İnanılmaz.

Belki de bahsi geçen ve gerçek yaşınız arasındaki fark, alışılmadık büyüklüğünüzü de gizlemek içindi . Babanız ne kadar zekiymiş. Şimdi anlıyorum ki, manastırdaki iddiaların aksine, sırtınız gerçekten kambur değilmiş."

Bunlar katlanmış ve gizlenmiş kanatlar, değil mi?

Lazarus aniden ayağa kalktı. "Daha fazla konuşmak istemiyorum, Nicholas."

Nicholas onu sakinleştirdi: "Affet beni. Hayır, otur! Durumun hakkında daha fazla konuşmayacağım. İstersen otur oğlum." Lazarus oturdu.

"Lazarus, sana uzun zamandır hayranlık duyduğumu söylemeliyim. Diğer şövalye adayları gibi inançlarını ve görevlerini sorgulamak yerine , önemsiz konularda sürekli tartışmadın . Her zaman sakindin, görevlerini biliyordun ve konuşmadan önce sözlerini iyice düşünüyordun."

Lazarus başını mağara zeminine serilmiş erzak çuvalına çevirdi. "Rahip Odino benim için geleceğini söylemişti, ama onun yerine siz geldiniz. Neden onun kanını bir şişede getirdiniz ?"

"Nereden bildin?"

"Onun kokusunu alıyorum —gerçekten de Odino. Neden kanını döktü? Neden şimdi o kan sende?"

Nicholas tedirgin bir şekilde kıpırdandı, gözleri çuval ile Lazarus arasında gidip geliyordu. Derin bir nefes aldı ve kayanın üzerinde doğruldu. "Sana söylemem gereken bir şey var , Lazarus."

"Rahip Odino öldü mü?" diye sordu Lazarus.

"Evet, o Lazarus'tur."

Lazarus boğuldu. "Ama nasıl?"

"O yüzbaşı, babanı öldüren aynı adam."

"Neden onları öldürdü?"

"Çünkü Ivan ve Odino seni korudular."

Mağarada sessizlik çöktü, ikisi de alevlere bakıyordu. Lazarus konuştu: "Öyleyse ben

"Bu kaptanı da sırayla öldürmeliyiz."

"Hayır, Lazarus. Öldürmeyeceksin."

"Göze göz, dişe diş!" diye tısladı Lazarus.

"Gerçekten bunu kastetmiyorsun, değil mi?"

Lazarus omuzlarını düşürdü. "Hayır, ama yine de hissediyorum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum —Odino benim için bir baba gibiydi. Ve bu yüzden şimdi buradayım. Yapmanız gereken çok önemli bir şey var."

"Ne yap?"

Nicholas ayağa kalktı, çuvala doğru yürüdü ve içini karıştırdı. " Harita okumayı biliyor musun ?"

"Evet, öyle. Babam bana öğretti."

"Katakompların haritaları mı?"

"Haritaları yazı atölyesinde gördüm. Hâlâ hatırlıyorum."

Nicholas, çuvaldan katlanmış bir parşömen çıkardı.

"Peki, özellikle hangi haritaları gördüğünüzü hatırlıyorsunuz?"

"Hepsi."

"Hayır, babanız size kaç kişiyi göstermek için getirdi?"

"Bir keresinde Pederden yeni bir harita istedim ve o da bana yazı odasındaki tüm haritaları zaten gösterdiğini söyledi ."

Nicholas ayağa kalktı, başını kaşıdı. "Hepsi mi? Yazı odasında yüzlerce harita olmalı . Hepsi ; Tanrım!" Nicholas mağaranın zeminine baktı, çenesini tekrar okşadıktan sonra sordu: "Söyle bana Lazarus; o kadar çok manastır haritası arasında İtalya adında bir ülke hatırlıyor musun ?"

Lazarus güneydoğuyu işaret etti. "İşte orada— o yönde— Leon Körfezi ve Tiren Denizi'nin karşısında ; Sardinya Adası'nın doğusunda. İtalya, çizmenizin şekline benziyor. İşte orada." Çoğunlukla denizlerle çevrili olup, dağlar aşağı doğru merkezinden geçmektedir. Umbria Provence bölgesi de merkezinde yer almaktadır. Canello Manastırı ise merkezinin hemen kuzeyinde bulunmaktadır .

Nicholas, tamamen şaşkına dönmüş bir halde kaşlarını kaldırdı. Ardından Lazarus'u daha da sınıdı.

Kurnazca bir girişimle, karşısındakini şaşırtmak ve belki de kendi coğrafi hafızasını sorgulamasına yol açmak amacıyla şu soruyu sordu: "Peki ya İskoçya Krallığı?" Lazarus, tam ters yönde, kuzeybatıyı işaret etti. "İşte o yönde—kısa bir su geçidinin ötesinde; ve İngiliz topraklarının kuzeyinde."

"Ey Lazarus, evim nerede?"

Lazarus biraz doğuya doğru işaret ederek, "Efraim köyü Burgonya'nın güneyindedir," dedi.

"İşte böyle."

"Peki ya Murat?"

"O yönde."

Nicholas başını salladı. "Kesinlikle hayret verici." Başını salladı. "Tanrı sana şaşırtıcı bir yetenek bahsetmiş."

"Neden bana bu tür yerler hakkında soru soruyorsun?" diye sordu Lazarus.

Nicholas derin bir nefes aldı, kayasına geri döndü ve katlanmış parşömeni Lazarus'a verdi. Lazarus açıp inceledi. Sayfada Fransa, İtalya ve çevrelerindeki ülkeler ve denizlerin bir resmi vardı. "Bu haritayı hatırlıyorum."

"Sanırım anlayacaksın, çünkü aynı manastır yazı atölyesinden çıktı. Beni dinle Lazarus."

Size sadece erzak getirmek için değil, aynı zamanda Rahip Odino'nun son isteğini yerine getirmek için de geldim.

"İtalya'ya, Umbria'daki Canello Manastırı'na gitmenizi istiyor ve siz de o manastırın yerini bildiğinizi gösterdiniz. Orada, Gatesone ile ilgili ayrıntılar konusunda çok bilgili yaşlı bir keşiş olan Rahip Salvitino'yu çağırmanız gerekiyor."

Lazarus, İvan'la yaptığı konuşmayı, mektubu ve ona olan bir iyiliği hatırladı.

"Ona şunu söyleyeceksin—"

"İtalya'ya mı gideceksin ?!" diye araya girdi Lazarus.

"Lazarus, söze izin ver. Ona Gardiens Manastırı'ndaki Kapı Taşı'nın açıldığını söyle. Ona Kapı Taşı'ndan Rahip İvan Gogu'nun oğlu olduğunu söyle. Seni bu referansla tanıyacaktır. Ayrıca, bir şişe kan getirdim. Onu ona vereceksin."

Salvitino'ya söyleyin: 'Bu Rahip Odino'nun kanı.' O zaman ne yapacağını anlayacaktır."

"Hayır. Hayır, yapamam," diye kekeleydi Lazarus, başını sallayarak.

Nicholas sözlerine şöyle devam etti: "Rahip Salvitino'yu çağırıp ona bunları anlatacak ve manastıra geri getireceksiniz. Rahip Odino, manastırın en yaşlı ve en kıdemli rahibi olduğunu söyledi."

Alt Konsey üyesi ve belki de Gardiens Manastırı ve Canello Manastırı'nda Kapı Taşı'nı tercüme edilmiş yazıtlar aracılığıyla işleyip tekrar düzgün bir şekilde kapatabilecek bilgiye sahip hayatta kalan tek keşiş. Ayrıca size başka bir kişisel konuda da yardımcı olabilir. Merhum babanızın vasiyetine ilişkin meseleyi, matarayı ona verdikten sonra halledin. Yolda kırmamaya dikkat etmelisiniz. Babanız gurur duyardı."

Lazarus aniden ayağa kalktı, haritayı mağaranın zeminine fırlattı, ateşten uzaklaştı ve Nicholas'a döndü. "Çok uzak. Babam güneş dedi ki —madem bunları biliyorsun, neden gidip bu rahibi çağırıp ona şişeyi getirmiyorsun?"

"Yapamam. Bir hanımefendi beni bekliyor."

"Bir bayan mı?"

"Bekliyorum, hatta yakında eşim olacak Martha'yı bile. Şimdi gel. Otur Lazarus. Lütfen. Sana çok sevgili Martha'mdan bahsedeceğim."

"Ama sen bir—bekâret ve cinsel perhiz yeminlerine uymak zorunda değil misin?" Lazarus ateşe geri döndü ve oturdu.

Nicholas, Lazarus'un sorusunu geçiştirdi. "Murat'ta yaşıyor; rahmetli köy ayakkabıcısının dul eşi. Ondan haber almak ister misiniz?"

"Yapardım." diye iç çekti Lazarus.

"Martha ile çok tuhaf bir tesadüf sonucu tanıştım." Nicholas, konuşmasına devam etmeden önce hafifçe kıkırdadı.

"Tam olarak öyle değil. Başrahip Vonig beni yeni bir köy kilisesine gönderdiğinde kendimi hep yerel ayakkabıcı dükkanlarına çekilmiş bulurdum ; içimdeki inatçı ayakkabıcı ruhu işte, anlıyorsunuz işte."

"Yaklaşık bir yıl önce, Başrahip beni yerel kilisenin onarımlarını denetlemek üzere Murat'a gönderdi . Tahmin edileceği üzere, içimdeki meraklı ayakkabıcı uyandı ve yerel ayakkabıcı dükkanına doğru yürüdüm . Ne yazık ki, kapıyı açar açmaz fırlatılan bir çizme yüzüme çarptı. "Uyanana kadar hatırladığım son şey o ayakkabının topuğuydu ."

"Kendime geldiğimde, gözlerim çok güzel bir manzaraya takıldı." Kıkırdadı ve çenesini okşadı. "Öldüğümü anladım, çünkü üzerimde bir meleğin yüzü belirliyordu— sevgili Martha'mdı, şişmiş burnumu nemli bir bezle siliyordu. Konuşurken yüzümü okşadı ."

"Sonradan öğrendim ki, kapıya çizmeyi fırlatmayı planlıyormuş ama yüzüm engel olmuş . Kocasını öldükten sonra dükkanı ayakta tutmak için çok uğraşmış. Müşterilerine geceleri başka bir adamın gelip ayakkabıları tamir ettiğini söylemiş, oysa aslında ayakkabıları kendisi tamir ediyormuş. Ancak bu söylenti köydeki dua cemaatleri arasında yayılmış ve birkaç kadın gizlice bu adamın gelmesini beklemiş. Dükkanına varmadan kısa bir süre önce, birkaç kadının dükkandan ayrılıp onu gerçek ayakkabıcı olmakla suçladığını ve tüm müşterilerine ayakkabılarını bir kadının tamir ettiğini söyleyeceklerini söylediklerini öğrendim ."

"Ertesi gün, eşler kocalarından tamire ihtiyacı olan ayakkabıları getirmelerini istediler. Sonra da onu yakından takip ettiler. Kadınlar böyle olabiliyorlar ; eğer kendi bildiklerinden şaşmıyorlarsa, kinci bile olabiliyorlar."

Neyse, içimdeki ayakkabı tamircisi onu kurtardı. Ona kapıyı ardına kadar açmasını söyledim ve o dışarı çıkarken ben işe koyuldum. Çok gürültü yaptım; vurup, tokuşturup durdum."

Nicholas güldü. "Yüzlerinizi görmeliydiniz. Dükkân, ağızları açık, meraklı kadınlarla doluydu. Bir ayakkabıyı diğerinin ardından tamir ederken onları fark etmemiş gibi davrandım— zanaatı unuttuğumu anladım, yine de emin bir at gibi hareket ediyordum, her tamiri mükemmel yapıyordum. İçlerinden biri o kadar cüretkardı ki, bana her zaman Martha'nın ayakkabılarını mı tamir ettiğimi sordu. 'Elbette, hanımefendi' dedim. 'Yoksa ayakkabıların kendi kendini tamir ettiğini mi anladınız?' Bir keşişe daha fazla soru sormaya cesaret edemedi." Tekrar güldü. Martha onlara 'ayakkabıcı rahibi' için daha fazla ayakkabı olup olmadığını sordu. Dükkandan çıkarken yüzlerindeki ifadeyi bir düşünün. Gülmemi gizlemek için onlara sırtımı döndüm.

"Yalan şahitlik etmeyeceksin, Nikolas!" diye araya girdi Lazarus.

Nicholas'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Martha düşerken ben de öylece durup izlemeyecektim." Kurtlara yem oldum. Bazen bir gerçeğin, bir yalanın düzeltebileceğinden daha fazla yıkıma yol açtığını ölçmeliyiz. Evet, yalan söyledim Lazarus. İtiraf etmeliyim ki, söylemek zorunda kaldığım en tatlı yalan buydu."

"Nasıl yani?"

"Martha ile geçen yıl çok yakınlaştık. Dükkânda ona yardım ettim. Bana evlenme teklif etti. Dükkânı satacak ve benimle birlikte Burgonya'daki eski köyüme dönmeyi kabul etti. Sonunda eve dönüyorum. Kardeşimle aramızı düzeltmeyi ve üçümüzün birlikte bir ayakkabıcı dükkânı açmayı, belki de babamın eski dükkânını satın almayı umuyorum."

"Öyleyse, rahiplik yeminlerinizi bozmuş olacaksınız, değil mi?"

"Hayır, Lazarus. Önce rahip olarak bozduğum şeyi düzelteceğim. Tanrı benim keşiş olarak kalmamı asla istemedi. Bunu şimdi anlıyorum. Bana saklanmayı bırakmamı, manastır duvarlarını terk etmemi, eve dönmemi ve geçmişteki yanlışlarımı düzeltmemi söyledi."

"Anlamıyorum," diye yanıtladı Lazarus.

"Rab çoğu zaman tuhaf bir şekilde hareket eder, Lazarus. Ben bile O'nun çağrısını anlamadım." Martha bana o çizmeyle vurana kadar öyleydi. Ve o zamandan beri gerçek çağrıma dair gözlerimi açtı." Nicholas başını öne eğdi, "Keşke babam hâlâ hayatta olsaydı da dönüşümü karşılayabilseydi." Martha'yı çok severdi."

"Belki de Rabbin sizi şu anda sadece Martha'yı sevdiğiniz için yönlendirdiğine inanıyorsunuz ve bunu o kadar çok istiyorsunuz ki, belki de Tanrı'nın iradesinin sizi yönlendirdiğine inanıyorsunuz? Rab sizi neden bir rahip olmaya yönlendirip sonra tekrar evinize geri getirsin ki?"

"Belki de kendimi bulmak için, Lazarus. Ben de sık sık aynı şeyi merak ettim, yine de O'nun benimle konuştuğunu duydum —kalbimde O'nun bana yol gösterdiğini biliyorum."

"Peki, rahip, Murat'taki kadınlara yalan söylemeni de mi emretti?"

Nicholas kaşlarını çattı. "Hayır." Artan hayal kırıklığıyla duruşunu değiştirdi. "Söyle bana, Lazarus— Tanrı'nın iradesine uymaya çalıştığını düşünüyor musun?"

"Evet."

"Manastıra yalan söyleyerek, hava yoluyla bulaşan bir hastalığınız varmış gibi yaparak O'nun isteğine mi itaat ediyordunuz?"

"Söyleneni yaptım." Lazarus başını öne eğdi.

"Babanıza çok saygı duyardım, Lazarus. Sizinle ilgili konularda onun yargısını sorgulamıyorum , ancak şunu sormalıyım: Sizin hakkınızda herkese yalan söylediğini neden düşünüyorsunuz?"

"Beni her türlü zarardan korumak için. O benim babam."

"Martha'yı tehlikeden korumak için yalan söyledim."

"Ancak Martha hakkında gerçeği öğrenmiş olsalardı onu öldürmezlerdi."

"Yalan, her açıdan yalan değil midir? Bu şartlar altında, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve bu eylem, ne kadar yanlış görünse de, daha büyük bir iyilik içindi. Sen hâlâ bir... Öğrenecek çok şeyin var, Lazarus."

"Belki," dedi Lazarus kısa ve öz bir şekilde. Dans eden alevlere bakarken, hakikate yemin eden ve adını sadece "Mesih'te fakir adam" olarak veren bir mahkumla geçmişteki konuşmasını hatırladı. Adamın artık tüm hakikatini itiraf ettiğini ve bu yüzden "kemiklerine kadar yandığını" düşündü .

"Peki bu Kapı Taşı nedir , Lazarus?"

"Bilmiyor musun?"

"Ben hiçbir zaman Alt Konsey rahibi olmadım, onların el yazmalarına da vakıf değildim; manastırdaki çoğu rahip gibi sıradan bir rahiptim."

"Bu bir kapı, ama farklı türden bir kapı. Ondan bahsetmemeliyiz."

"Cehenneme mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Ben de birçok kişi gibi bu tür söylentileri duydum."

Lazarus kıpırdandı. Nicholas'ın bitmek bilmeyen soruları onu endişelendirdi. Uzun süredir alt konsey üyesi olan kıdemli rahiplerden Ivan ve Odino, bu tür konuların yalnızca kıdemli rahiplerin inzivada fısıldaşmaları için ayrılmış olduğunu ve Lazarus'un bu konuları rahatça tartışmasını kesinlikle yasaklamış olurlardı. Lazarus'un aralıksız sorgulamaları karşısında, rahip hakkındaki şüpheleri arttı.

Nicholas sözlerine şöyle devam etti: "Ve dahası da şu: Bir Kadın Hayalet'in ortalıkta dolaştığına dair söylentiler var.

Manastır arazisi—Kendini rüyalara çalıyor. Acaba bu Gatestone'dan mı geliyor?

"Şey, eee... Nicholas, askerlere Dağ Ağız'nda saklandığımı söylemeyeceksin, olur mu?"
Sen?"

"Üzülmene gerek yok Lazarus. Manastıra geri dönme niyetim yok ; yangın ve yıkım sonucu tamamen harap oldu."

Lazarus araya girdi: "Birine gidip Rahip Salvitino'yu çağırmasını, kapı taşını kapatmasını söylemelisiniz ! Manastırda kimse yok mu?"

Nicholas başını salladı. "Bir daha asla manastırın kavrulmuş duvarlarının içine adım atmayacağım . Şimdi bildiklerimle, cehennemle, cehennem kapısıyla ya da ilk başta zar zor kaçtığım acımasız askerlerden oluşan bir lejyonla hiçbir işim yok. Hayır, bunun yerine Murat'a gidip Martha'yı alacağım. Ve bu kötü yeri geride bırakacağız ."

"Kapı taşı açıkken nasıl rahatsız olmazsınız ki?"

"Önemsiyorum. Bunu önemsiyor olmam, Odino'ya mağaraya gelip erzaklarınızı teslim edeceğime dair söz vermemin en büyük sebeplerinden biri. Ve sözümün eri bir adam olarak, bunu gerçekleştirdim." Kendi isteğini yerine getirdi ve bilmenizi istediği her şeyi, neredeyse her şeyi anlattı . Dahası da var. Rahip Odino bana, sizden söz vermenizi isteyeceğime dair yemin ettirdi. " Rahip Salvitino'yu getirip açık manastır kapısına geri getirmenizi rica ediyorum, böylece kapıyı tekrar kapatmaya çalışabilirsin."

"Sözüm mü?" Lazarus kayadan indi ve ayağa kalktı. "Buna söz veremem!"

"Bunu yapamam!"

"Odino, babanın vereceği cevabı senin de verebileceğini umduğunu söyledi. Bana fısıldadığı son sözler bunlardı Lazarus; baban gibi, hatta ondan daha fazlası olacaktın."

"Bu çok fazla."

"Anlıyorum," dedi Nicholas, başını eğip alevlere baktı. Lazarus ise donakalmıştı .

"Neyi anlayacağım?" diye sordu Lazarus sonunda.

"Odino benden istese bile, Martha da dahil, ben de yapamazdım ."

"Hepsi bu kadar mı? Ve Kapı Taşı hâlâ açık mı?" diye sordu Lazarus omuz silkerek.

"Odino'nun benden beklediği her şeyi yaptım. Geri kalanını da sizden bekliyor. Ve siz de seçiminizi yaptığınıza göre , maalesef Kapı Taşı öyle kalacak."

"Ama biliyorsun ki, bunu yapamam, Nicholas. Işıktay yürüyemem. İtalya'ya yürüyemem , çok uzak. Rahip Odino benden yapamayacağım bir şeyi istiyor. Bu çok fazla, rahip!"

Nicholas başını kaldırdı ve Lazarus'la göz göze geldi, "Senin İtalya'ya yürüyerek gitmeni asla istememişti ." Mağarada bir sessizlik çöktü.

Lazarus sonunda konuştu: "Senin toplayabileceğin şeyleri yapamam."

“Hiç denedin mi?” Lazarus hiçbir şey söylemedi. Nicholas yakacak yığınının yeni bir çubuk alıp ucunu ateşin ortasına soktu ve dikkatlice çevirerek alev alev yanmasını sağladı . “Belki seni aksine ikna edebilirim.” Nicholas yanan meşaleyi kaldırdı ve ayağa kalktı. “Gel.” Döndü ve mağaranın derinliklerine, dar bir mağara girişine doğru ilerledi. Lazarus onu takip etti.

"Biliyorsunuz, manastıra geldikten kısa bir süre sonra bu mağarayı keşfettim."

"Dağ Ağızı," diye ekledi Lazarus.

"Sen de gördün mü onu, kayaların üzerindeki yüzü?"

"Evet, yaptım. Ama Nicholas, neden manastırdan bu kadar uzaklara seyahat ediyordun?"

"Düşünmek; şeyleri değerlendirmek. Sanırım kendimi aramak. Yürümeyi ve şeyleri düşünmeyi seviyorum ."

"Peki, kendini bulabildin mi?" diye sordu Lazarus. Nicholas, sesindeki alaycılığı fark etti. kelimeler.

"Bunun yerine Dağ Ağızı'nı buldum." diye güldü Nicholas. Mağara geçidinden içeri girdiler . Nicholas meşaleyle ilerlerken eğildi; Lazarus ise aralarındaki alçak kaya tavanına karşı sürekli tetikte olarak arkalarından geldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"İleri. Gel."

"Bu kadarını anladım," diye homurdandı Lazarus. Nicholas kıkırdadı. İki birlikte süründüler.

Geçitten ilerlediler. Duvarları sonunda yıkıldı ve nemli havası keskin bir kokuyla dolu geniş bir mağara ortaya çıktı. Etraflarını aydınlatan bir ışık çemberiyle, mağaranın en orta kısmına doğru yürüdüler. "Bu koku ne?" diye sordu Lazarus. "İçeride bir şey var." Lazarus karanlığı araştırdı.

"Evet, öğretmenlerin. Onlar sana uçmayı öğretebilirler, Lazarus." Nicholas durdu ve arkasına döndü.

"Kim? Nasıl?"

"En iyi yol bu." Nicholas meşaleyi yukarı doğru uzattı ve tamamen Büyük At Nalı Yaralarıyla dolu yüksek bir mağara tavanı ortaya çıktı. Lazarus hayranlıkla yukarıdan mağara oluşumlarına bakarken, on binlerce parlak siyah göz ona dik dik bakıyordu.

"Fareler mi?" diye sordu Lazarus. Tavandan birkaç yarasa düştü ve mağaranın etrafında dönmeye başladı.

"Bakın!" Lazarus onları işaret ederek, "Uçuyorlar!" dedi.

"Evet, öyleler. Bunlar yarasa. Ve yarasalar uçar. Güneş batınca mağaradan çıkarlar. Beslenirler ve şafaktan önce geri dönerler. Şimdi dinleniyorlar. Yarasalar her zaman ilgimi çekmiştir."

"Yarasalar, tıpkı kuşlar gibi," diye mırıldandı Lazarus, hipnotize olmuş bir halde tavana bakarak.

"Yarasalar kuşlardan farklıdır. Yarasalar gece uçarlar, kuşlar ise dinlenirler. Ve gündüzleri yarasalar

Kuşlar uçarken onlar dinlenirler. Güneşin doğuşu ve batışıyla gökyüzüne sırayla hükmederler .

Nicholas güldü. "Onu ben buldum. Odino'nun bana senin bir kuş görmek istediğini söylediğini hatırladım, bu yüzden onu ona getirdim." Nicholas tavana baktı.

"Zaten ölmüş müydü?"

"Evet, Manastır yolunun kenarındaki bazı kayalıkların arasında yatıyordu. O yolda çok yürüdüm , birçok şey buldum ."

"Meşaleyi alabilir miyim?" diye sordu Lazarus. Nicholas aşağı baktığında Lazarus'un elini uzatmış olduğunu gördü .

"Senin için daha yükseğe kaldırabilirim, Lazarus." Nicholas tavanı daha iyi aydınlatmak için lambayı olabildiğince yukarı kaldırdı .

"Meşaleyi tutabilir miyim?" diye tekrar sordu Lazarus. Nicholas başını aşağıya eğdi.

"Dilersen." Nicholas ona yanan çubuğu verdi. Lazarus çubuğu havaya kaldırdı ve mağarada dolaşarak tavanı inceledi, Nicholas ise yerinde kaldı.

"Ve sadece geceleri mi uçuyorlar?" diye sordu Lazarus, sözleri yankılanarak.

mağara.

"Ancak o zaman," diye yanıtladı Nicholas.

Bir süre sonra Lazarus ve Nikolas dıştaki mağaraya geri döndüler ve ateşi harladılar.

"Sana tekrar soruyorum, Lazarus— Odino adına—yapar mısın?"

"Ben yarasa değilim," diye yanıtladı Lazarus.

"Ve Odino bunu asla bir yarasadan istemezdi," diye yanıtladı Nicholas.

"Eğer bir şey yapacağımı söylersem ve sonra bunu yerine getiremezsem?"

"Odino'ya Martha'dan ve manastırdan ayrılma planlarımdan bahsettiğimde, bana şunu söyledi: ' Söz verip de başarısız olmak, söz verip de söz vermemekten daha iyidir.' Anlıyorsunuz ya, Lazarus, şeref sadece sözlerle değil, eylemlerle de ölçülür . Senden istediği en fazla şey, deneyeceğine dair söz vermendir. Bana bir kez daha cevap verirsen, Rahip Odino'nun son isteğiyle seni tekrar rahatsız etmeyeceğim."

"İtalya çok uzak —ve güneş?" Lazarus mağaranın girişine baktı.

"Cevabın ne, Lazarus?" Ardından sessizlik hakim oldu.

Lazarus, "Evet," diye yanıtladı. Mağaranın zemininden, ayak eldiveninin yanından haritayı aldı ve inceledi.

" Sadece keşişi getirmeye çalışacağıma söz veriyorum , hepsi bu."

Nicholas gülümsedi ve çocuğun omzuna hafifçe vurdu. "Senden bundan fazlası istenmiyor, sadece..."

"Şerefli girişiminiz. İvan sizinle gurur duyardı." Lazarus burnunu çektirdi; ancak o zaman Nicholas, Lazarus'un maskesinin altında ağladığını fark etti.

"Sorun ne?" diye sordu Nicholas.

“Önemli değil rahip; hallederim.” Lazarus kendini topladı. “Rahip Salvitino’yu getireceğim.” Böylece Gatestone konusunda bize yardımcı olabilsin.”

“Çok doğru söyledin. Sen babana benziyorsun, hatta daha fazlası.” Çocuk maskesinin iç kısmına gözyaşlarını sildi. “Aç mısın? Bol bol var.”

“Öyleyim,” diye itiraf etti Lazarus. Nicholas derme çatma çuvala doğru yürüdü ve içinden et ve ekmek ruloları çıkardı. Bir su torbası alıp Lazarus'un kucağına akşam yemeğini servis ettikten sonra yerine döndü.

"Yemek yemeyecek misin?" diye sordu Lazarus, rahibin boş ellerine ve kucağına bakarak.

"Bu yiyecekler senin olsun— eğer idareli kullanmak istersen , tek bir oğlan çocuğu için belki bir aylık harçlık sayılır ." Lazarus ona baktı. "Hadi bakalım, ye o zaman! Afiyet olsun!" Çocuk yemeğine saldırdı.

Lazarus yemeğini yerken Nicholas da onunla sohbet ederek zaman geçirdi. Sonunda Lazarus yemeğini bitirdi ve su torbasının mantarını tekrar yerine taktı. Nicholas onu çuvala geri götürdü.

"Az yiyin ve yemeklerinizle birlikte bol su için ; bu midenizi doldurur," diyor Nicholas.

Omuzunun üzerinden seslenerek talimat verdi.

Lazarus da aynı şeyi söyledi. "Öyle yapacağım."

"Pekâlâ, Lazarus; Murat'a doğru yola çıkma zamanı geldi. Bir süreliğine Dağ Ağzı'nda güvende kalacaksınız; bu ücra yerlere kimse seyahat etmiyor. Yolculuğuna hazırlanmak için bir ayın var . Rabbin sana verdiği kanatları kullanmayı öğren. Onların kullanımını yukarıdaki yarasalardan öğren."

"Akşamı burada geçirmek istemiyor musun?" diye sordu Lazarus. "Belki uyuyup dinlenmiş olursun..." "Hayır, Lazarus—gitmeliyim . Martha beni bekliyor. İyi iş çıkaracaksınız; bundan eminim." Lazarus başını ve omuzlarını öne eğdi.

Son bir kez kucaklaştılar ve Lazarus, Nicholas tepenin üzerinden kaybolurken mağaradan dışarı baktı . Ateşe geri döndü ve birkaç kuru odun daha attı. Oturdu ve yarasaları ve verdiği sözü , yani rahibi getireceğine dair verdiği ciddi sözü düşünürken ısındı. Gözleri alevlere dikilmişti. Sonunda Lazarus, şimdi kendi boynunda asılı olan Ivan'ın tahta dua haçını aradı. Onu çıkardı ve babasının her zaman yaptığı gibi parmaklarının arasında yuvarladı .

Alevlerin arasında, dumanı tüten kuru dalın çatlağından çıkan siyah bir böcek gördü ; böcek, yanan daldan aşağı doğru hızla inerken, dans eden alevlerin arasında dikkatlice daireler çizdi. Lazarus'un bakışları, böceğin serin zemine sıçrayışını takip etti.

Mağaraya doğru ilerledi ve daha güvenli bir mesafeye kaçtı. Durdu, kanatlarını açtı ve mağaranın ağızına doğru uçtu. Isınmış bir elbise, yorgun uzuvlar ve doymuş bir mideyle oturduğu yerde uyuklamaya başladı. Baş sallayıp durdu ve defalarca uykuya daldı ve kendini aniden uyandırdı. Sonunda, ateşin sıcak ışığından ayrıldı ve duvardaki dar bir oyuk buldu; orada, kendisine kalan son güvenilir ve tanıdık alana teslim oldu— O sürekli hareket halindeki hayaller dünyası.

~*~

Ertesi günün büyük bir bölümünde Lazarus yeni evini keşfetti: kıvrımlı koridorlardan, düzensiz yüzeylerden ve birbirine bağlı mağaralardan oluşan karanlık bir yeraltı mezarlığı . Damlayan suyun kokusu ve sesi onu cezbetmişti ve dağ yamacına doğru kıvrılarak ilerleyen dar bir geçitten yukarı çıktı . Geçit , tabanının büyük bir kısmı damlayan bir tavandan beslenen sığ bir su birikintisinden oluşan küçük bir mağaraya dönüştü .

Lazarus gün içinde birçok kez gözlerini kısarak mağara ağızından dışarı baktı. Gözleri, güneş ışığında çığlık atan manzarayı inceliyordu ve cübbesinin içinden bile, kurumuş taş vadisinden yayılan yoğun sıcaklığı hissedebiliyordu. Lazarus erzaklarını dağın derinliklerine, dar geçitten geçerek yarasaların mağarasına taşıdı .

Akşam karanlığı çöktü. Lazarus mağaranın içinde yeni bir ateş yaktı; ışığı tavanı ve binlerce yarasayı aydınlattı. Mağara ısındıkça ve ateşin dumanı tavana doğru yükseldikçe , mağaranın tavanı canlandı. Ve yüzlerce yarasa tüneklerinden inip mağaranın etrafında dönmeye başladı. Giderek daha fazla yarasa havayı doldurdu ve mağara onlarla dolup taşıtı.

Lazarus kıkırdadı. Ayağa kalktı ve kollarını açtı, kanatlarının kasırgası onu sarıp sarmaladı. Kanatlar cübbesine kondu ve üzerinden tırmanıp tekrar havalandı. Lazarus başlığını yırtarak geniş bir sırtı ortaya çıkardı. Maskesini ip kemerine sıkıştırdı, yarasalar saçlarının arasında gezindi. Lazarus, yarasalarla kaplı kollarını kaldırarak daireler çizerek yürüdü. Kıkırdamaları mağarada yankılanan kahkahalara dönüştü. Kanat çırpışlarının kasırgası içinde Lazarus, mağarada histerik bir şekilde güler ve sarhoş bir Odino gibi sendeleyerek vals yaptı .

Mağaranın dışında ve Auvergne bölgesinin doğusundaki altın yapraklarla kaplı tepelerin üzerinde, muhteşem, görünmeyen ve kısa süren bir drama yaşandı— Fransa'daki tüm dağlar arasında, Yeni doğan ay, sanki sadece bir kişiye, dışarıdan tuhaf görünen birine, aşağı doğru bir gülümseme yansıtıyordu.

Dağ, kaya yüzeyine üşüşen yarasaların oluşturduğu kabarık bulutları kusarcasına, histerik bir kahkahayla ağzı açık kalmış gibiydi . Ancak yarasalar kısa süre sonra ağaç tepelerini aşmış kayboldu; ve dağın bir zamanlar yankılanan kahkahası, yavaş yavaş karışık bir keder feryatlarına, korkunç bir acı ve yalnızlık çığlığına, boğucu bir ıstıraba ve nefes nefese kalmaya dönüştü. Kesintisiz ağıtların feryatları—ve dehşet verici, son derece rahatsız edici seslere dönüşen bu çığlıklar, Ay'ın bile dağ ağzının ulumasına bakıp ağlamasına neden oluyor .

[9. Bölüm Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~